

RESORTURILE DEGRADĂRII DEMOCRAȚIEI ȘI MECANISMUL CRIZEI MORALE ȘI POLITICE

Autor: Petre M. Iancu | 14 ianuarie 2022

Injecția „nu (ne) scoate din fundătura actuală, care, în realitate, nu e o criză medical-sanitară, ci una profund socială și culturală” afirma, acum un an, psihologul belgian Mattias Desmet. Merg un pas mai departe. A devenit între timp și una psihologică și politică.

Semn că așa stau lucrurile, șefa ministerului federal de interne, social-democrata Faeser, a cerut populației să nu mai participe la așa-zisele „plimbări”, noțiune care, date fiind numeroasele interdicții ale protestelor împotriva măsurilor de coerciție anti-molimă și reprimarea tot mai dură, prin amenzi și arestări, a „plimbăreților”, încearcă să mascheze în Germania manifestațiile anti-guvernamentale.

Că un ministru se vede silit să apeleze la populație să nu mai participe la proteste interzise și încearcă să-i amplifice teama și reticențele, afirmând că „plimbările” ar fi „infiltrate de extrema dreaptă”, relevă că, în ciuda represiunii, ele iau amploare așa cum se extind, de altfel, și manifestațiile în multe alte zone vest-europene.

Zecile de mii de proteste publice – doar în Saxonia s-au numărat anul trecut aproape 3000 –, încearcă să atragă atenția executivului că măsurile restrictive distrug existențe umane, îngrădesc draconic și, în fond, intolerabil drepturile civice și întăresc sentimentul multora că sunt reificați, manipulați și instrumentalizați, abuzându-se de ei și de drepturile lor ca și cum ar fi nu oameni, ci, vai, cobai. În plus, politica oficială polarizează grav societatea. În fapt, o atomizează.

Nu puțini se tem că o pregătește, astfel, cu ajutorul unei prese nivelate, pentru o reformatare totalitară în numele științei invocate cândva strident și de ideologii regimurilor totalitare clasice.

Staliniștii erau siguri că materialismul dialectic și istoric le-a băgat știința pe veci în

buzunar, plasând-o totodată la degetul lor mic. Naziștii își clamau imaginara superioritate rasială pe bază de date „științifice”, convenabil manipulate, astfel încât să pară a le „justifica” aberantele politici.

Occidentul nu e încă în totalitarism. Dar nici departe de el nu va mai fi, în curând. Cum a ajuns în actualul său impas moral, politic, psihologic, unul net mai periculos decât germenii celor mai multe boli?

S-a spus că n-a ținut cont de lecția comunistă. Și că li s-ar fi urât oamenilor cu binele. E ușor de dat vina pe nevinovați. Mai greu e de săpat la adâncimea terifiantă a unor cauze oripilante, care se ascund atât de bine, încât puțini le detectează și încă mai puțini știu și pot să li se sustragă.

Mare e mirajul puterii și forța cu care îi seduce și corupe rău pe dregători. Chiar și pe cei apăruiți în Apusul iluminist și raționalist. Sau mai ales pe ei. Aceeași manieră insidioasă obișnuiește să sape democrațiile, erodându-le libertatea. Abonate la putere, elitele se cred îndreptățite să se creadă vehicule ale progresului, inteligente, avansate, aliate și alinate științei și să confunde libertatea „pozitivă” a omului (de a-și configura viața cum vrea) cu acțiunea lor pasămite „rațională”.

Poziția și conștiința lor presupus „superioare” le-ar permite, cred ele, tacit, să-i dicteze individului (chipurile prea „prost”, prea puțin „educat”, prea rămas în urmă, prea ușor de „manipulat de extremiști și conspiraționiști”, prea „slab de înger” și „irațional”) să știe ce e bine pentru el.

Și ce nu. Așa că, după cum just analizează Isaiah Berlin în eseul său genial despre „Cele două concepte ale libertății”, naivul, reacționarul, idiotul, imbecilul ar trebui, chipurile, siliți *in corpore* (în numele științei și al rațiunii, firește, sau al altor idealuri înalte, salvaționiste) să se conformeze. Li se pot aplica demersuri represive contondente, dacă nu „înțeleg de bine”. În acest caz e musai să li se facă „binele” cu forța. Cu atât mai mult cu cât ar fi, cică, „binele” pe care și l-ar face ei singuri, dacă ar fi mai descuiați la minte, mai progresiști, mai deștepți, mai raționali, mai puțin „manipulați” de ceea ce azi se afirmă, pe drept sau pe nedrept, a fi „manipulatorii” lor „fasciști”. Pe scurt, ar fi opțiunea lor să fie puși în cămașă de forță (și injectați), dacă ar fi mai înțelegători, iar nu, pfui, refractari.

Așa se explică, de ce, bunăoară, cancelarul german crede că, în ciuda absenței unei majorități parlamentare proprii în această chestiune, fiindcă liberalii din coaliția sa i se opun, poate propune și miza pe adoptarea de măsuri de inoculare obligatorii, deși o atare măsură invazivă e o încălcare flagrantă a drepturilor fundamentale. Toate acestea, chiar dacă s-a demonstrat că insistența sugerează o securitate falsă celor injectați, de vreme ce remediile genetice administrate nu imunizează realmente, astfel încât să pună capăt transmisiilor, ba nici măcar nu frânează serios contagiunile, așa cum s-a

demonstrat că varianta nouă de microb (mai contagioasă) e net mai puțin malignă decât cele mai vechi.

Așa se explică și de ce, ajutați de o parte mare, temeinic nivelată a presei, destui oameni care nu se cred capabili să gândească și cu propriul cap, nu doar cu al mai-marilor sau al tembeliziunilor nu mai reușesc să iasă dintr-o veritabilă depresie, angoasă, nevroză sau psihoză în masă, care-i determină să ceară autorităților măsuri din ce în ce mai contondente în contra nonconformiștilor.

Că astfel amplifică dihonnia, fărâmițarea societății, problemele ei economice, litigiile ei politice și propria lor inadecvare morală și psihică acești oameni care, suportându-se tot mai greu, încep să se auto-anuleze și să se confunde cu puterea, par a nu realiza.

Or, alți vest-europeni, obișnuiți de prea mult timp cu libertatea reală, autentică, cea negativă, de a nu admite intervențiile externe în autonomia lor, de a dispune de propriul lor corp, de a-l controla ei înșiși, de a nu permite manipularea lui fizică sau psihică, se lasă tot mai greu convinși. Tot mai mulți dintre ei consideră că a venit timpul să le spună celor cu pâinea și cuțitul, pe care cetățenii „iraționali” și „manipulați” îi plătesc cot la cot cu partizanii științei, ca să-i conducă: destul!

Protestele iau deci proporții, autoritățile avertizează, automatismul funcționează, cercul vicios se învârte la turații maxime, manifestațiile și represiunea escaladează, polarizarea și atomizarea progresează, dialogul se evaporă, informația se trunchiază, societatea liberală dispare vertiginos.

Erodarea libertății și pluralismului, un pluralism just revendicat de Isaiah Berlin, reprezintă pe moment cel mai mare pericol la adresa democrației liberale, iar nu, cum pare a crede și a declarat ministrul federal de interne, un extremism de dreapta pe drept marginalizat în Vest, pe care tocmai împingerera în subterană și clandestinitate îl resuscită și îl revigorează. Împotriva lui, ca și a oricărui extremism, democrațiile nu cu foarfeca cenzurii, ci cu argumente eficiente trebuie să lupte, dacă nu vor să-și submineze propriul temel și să-și arunce în aer propriul fundament.

Imagine: Unplash